

Katechéza Svätého Otca Františka: Sviatosť zmierenia

„Prostredníctvom sviatostí kresťanskej iniciácie, krstu, birmovania a Eucharistie, človek dostáva nový život v Kristovi. Zatiaľ máme tento život, ako všetci vieme, „v hlinených nádobách“ (2 Kor 4, 7). Sme ešte vystavení pokušeniam, utrpeniu, smrti a z dôvodu hriechu môžeme dokonca tento nový život aj stratiť. Preto Pán Ježiš chcel, aby Cirkev pokračovala v jeho diele spásy aj v prospech svojich členov, osobitne sviatosťou zmierenia a pomazania chorých, ktoré možno označiť spoločným menom ako „sviatosti uzdravenia“. Sviatosť zmierenia je sviatosťou uzdravenia. Keď sa idem spovedať, idem sa dať uzdraviť: dať si uzdraviť dušu; uzdraviť si srdce z niečoho, čo som vykonal a čo nie je v poriadku. Biblický obraz, ktorý najlepšie vystihuje hlboký súvis týchto sviatostí, je príbeh odpustenia a uzdravenia ochrnutého, kde sa Pán Ježiš zjavuje ako lekár duše i tela zároveň (porov. Mk 2, 1-12; Mt 9, 1 - 8; Lk 5, 17 - 29). Sviatosť pokánia a zmierenia vyviera priamo z veľkonočného tajomstva. Bolo to práve vo veľkonočný večer, keď sa Pán zjavil učeníkom zavretým vo Večeradle a po pozdrave «Pokoj vám!» dýchol na nich a povedal: «Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú mu zadržané» (Jn 20, 21 - 23). Tento krok nám odкрýva najhlbšiu dynamiku, obsiahnutú v tejto sviatosti. Ide predovšetkým o skutočnosť, že odpustenie hriechov nie je niečo, čo si môžeme dať sami od seba. Nemôžem povedať: „Odpúšťam si hriechy.“ Odpustenie sa žiada, prosí od niekoho iného, a v spovedi si prosíme odpustenie od Ježiša. Odpustenie nie je ovocím našich snáh, ale je darom, darom Ducha Svätého, ktorý nás zaplavuje kúpeľom milosrdenstva a milosti, ktorá neprestajne prúdi z otvoreného srdca ukrižovaného a vzkrieseného Krista. Na druhom mieste nám pripomína, že iba vtedy, keď sa necháme zmieriť v Pánovi Ježišovi s Otcom a s bratmi, môžeme byť naozaj v pokoji. A toto sme už všetci v srdci pocítili: keď sa ideme spovedať, ideme s ťarchou v duši, s istou dávkou smútku. A keď prijmem Ježišovo odpustenie, sme v pokoji, s tým nádherným pokojom duše, ktorý môže dať iba Ježiš, iba On. Časom prešlo slávenie tejto sviatosti z verejnej formy - keďže na počiatku sa vykonávala verejne - do podoby osobnej, do diskkrétnej formy spovede. To však neznamená, že by sa stratil jej cirkevný ráz, ktorý predstavuje životný kontext. Kresťanské spoločenstvo je totiž tým miestom, kde sa sprítomňuje Duch Svätý, ktorý obnovuje srdcia v Božej láske a všetkých bratov zjednocuje v Kristovi Ježišovi. Práve z tohto dôvodu teda nestačí poprosiť Pána o odpustenie vo vlastnej mysli a vlastnom srdci, ale je potrebné pokorne a s dôverou vyznať svoje hriechy služobníkovi Cirkvi. V slávení tejto sviatosti kňaz nereprezentuje iba Boha, ale celé spoločenstvo, ktoré si uvedomuje krehkosť každého svojho člena; s pohnutím počúva

jeho vyznanie, zmieruje sa s ním, povzbudzuje ho a sprevádza na ceste obrátenia a ľudského i kresťanského dozrievania. Nieкто by mohol povedať: „Ja sa spovedám iba Bohu.“ - Isteže, môžeš Bohu povedať „odpušť mi“ a vysloviť svoje hriechy. Naše hriechy sú však aj proti bratom, proti Cirkvi, a preto potrebujeme poprosiť o odpustenie Cirkev i bratov v osobe kňaza. - „Ja sa však hanbím, otče!“ - Aj zahanbenie je dobré; je zdravé mať trochu hanby, pretože zahanbenie je uzdravujúce. O niekom, kto sa nehanbí, hovorievame v mojej vlasti, že je človekom „bez hanby“, je „nehanebník“. Hanba aj prospieva, pretože nás robí pokornejšími. A kňaz prijíma takúto spoveď s láskou a ohľaduplnosťou a v mene Boha odpúšťa. Aj z ľudského hľadiska, kvôli upokojeniu sa, je dobré porozprávať sa s bratom a povedať kňazovi veci, ktoré tak veľmi ťažia moje srdce. A človek cíti, ako sa uvoľňuje pred Bohom, vo vzťahu s Cirkvou, s bratmi. Nebojme sa spovede! Kto stojí v rade na spoveď, pociťuje všetky tieto veci, aj zahanbenie, zo spovede však vychádza slobodný, veľký, zbavený hriechov, belostný, šťastný. V tomto tkvie krása spovede!

Chcel by som sa vás opýtať, neodpovedajte však nahlas, ale každý vo svojom srdci: Kedy si sa naposledy vyspovedal, vyspovedala? Všetci premýšľajme... Sú to dva dni? Dva týždne? Dva roky? Dvadsať, štyridsať rokov? Každý nech si to zráta a nech si odpovie, kedy sa naposledy spovedal. A ak odvtedy uplynulo veľa času, nestrácaj ani deň, choď do toho s vedomím, že kňaz bude dobrý. Je tam Ježiš, a Ježiš je lepší ako kňazi, a Ježiš ťa prijme. Prijme ťa s veľkou láskou. Buď odvážny a choď na spoveď!

Drahí priatelia, sláviť sviatosť zmierenia znamená byť pritúlení vo vrúcnom objatí, ktoré je objatím nekonečného Otcovho milosrdenstva. Spomeňme si na to nádherné podobenstvo o synovi, ktorý odišiel z domu s peniazmi, ktoré zdedil; všetky premrhal a potom, keď už nemal nič, rozhodol sa vrátiť domov, nie však ako syn, ale ako sluha. V srdci si niesol veľkú vinu a veľkú hanbu. Prekvapením bolo, že keď začal hovoriť a prosiť o odpustenie, Otec ho nenechal dohovoriť. Objal ho, pobožkal a pripravil oslavu. Poviem vám: zakaždým, keď sa spovedáme, Boh nás objíma a má sviatok! Vykročme po tejto ceste. Nech vás Boh žehná!“

Zdroj: <http://sk.radiovaticana.va>